

ΑΧΑΡΙΣΤΟΣ Ή ΕΥΓΝΩΜΩΝ;

(Σκοπός: Νά καταλάβουν τὰ παιδιά ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός καί ὁ Σωτήρας μας, ἡ ἀγάπη Του γιά μᾶς εἶναι ἀπεριόριστη καί ὅτι ἐφ' ὅσον δεχόμαστε τήν ἀγάπη Του, πρέπει νά Τόν εὐχαριστοῦμε γιά τό κάθε τι πού μᾶς δίνει, εἴτε καλό εἴτε ἄσχημο

Βοηθήματα: «Κάθε Κυριακή ἓνα μήνυμα», «Ἀπό το φῶς τοῦ Εὐαγγελίου», «Χελιδόνια Χριστοῦ, 2005», «Ἡδυνθεῖ ἀντῷ ἢ διαλογία μου, ἐγὼ δε εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ», «Εὐγνωμοσύνη»)

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Συχνά συμβαίνει νά ἀκοῦμε, παιδιά, γιά ἀνθρώπους πού κατέχουν σημαντικά πλούτη, τήν καλύτερη μόρφωση, καί μία ἀπίστευτη ζωή καί πάλι ὅμως νά εἶναι τόσο δυστυχισμένοι. Καί ξέρετε πότε συμβαίνει αὐτό; Αὐτό συμβαίνει ὅταν οἱ ἄνθρωποι ζοῦν μία ζωή χωρίς ἴχνος εὐγνωμοσύνης. Καί λέγοντας εὐγνωμοσύνη ἐννοοῦμε μιά λέξη ἢ μιά πράξη ἐκτίμησης πού ἀνταποδίδουμε σέ κάποιον γιά τήν καλωσύνη πού μᾶς ἔδειξε.

Μέ ἀφορμή λοιπόν, τήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή, πού ἀναφέρεται στή θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν, θά μιλήσουμε περὶ εὐγνωμοσύνης καί εὐγνώμονος ἀνθρώπου.

B. ΔΙΗΓΗΣΗ

Ὁδοιπόρος ὁ Χριστός κατευθυνόταν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Κουρασμένος ἀπὸ τὸν πολὺ καὶ κουραστικό δρόμο προχώρησε σ' ἓνα χωριὸ γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ. Καθὼς ἔφτανε ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν δυνατὰ ἀπὸ μακριὰ κάποιοι ἄνθρωποι:

-«Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς! Ἀφέντη μας Χριστέ δεῖξε τὸ ἐλέός σου σέ μᾶς»!

Μιά σπαρακτική, παρακλητική φωνή. Μιά κραυγὴ πόνου ἀπὸ δέκα λεπρούς ἀνθρώπους, δυστυχισμένους, καταπληγωμένους, παραμορφωμένους καὶ ἐγκαταλελειμμένους ἀπὸ τὴν ἀρρώστια.

Καὶ ὁ Χριστός τοὺς κοίταξε ὅλους μὲ ἀπέραντη στοργή καὶ τοὺς εἶπε:

-«Πηγαίνετε νὰ δείξετε τὸ σῶμα σας στοὺς ἱερεῖς γιὰ νὰ σᾶς βεβαιώσουν ἐκεῖνοι ἂν ἔχετε γίνει καλά»!

Πεπεισμένοι ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ οἱ λεπροὶ κατευθύνθηκαν πρὸς τοὺς ἱερεῖς, ἀλλὰ στὸ δρόμο διαπίστωσαν ὅτι ὅλοι εἶχαν γίνει καλά. Τὸ σῶμα τους θεραπεύθηκε! Τὸ δέρμα τους καθάρισε τελείως ἀπὸ τὴ λέπρα! Ἦνοιωθαν πλέον γεροὶ καὶ δυνατοί! Ἐκεῖ πού τρέχανε λοιπὸν πρὸς τοὺς ἱερεῖς κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς σταμάτησε καὶ ἄλλαξε κατεύθυνση! Γύρισε πίσω στὸ Χριστό, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸν δόξαζε καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε!

Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴ συγκινητικὴ σκηνὴ εὐγνωμοσύνης πού προερχόταν μάλιστα ἀπὸ ἓναν ἀλλοεθνή, Σαμαρείτη, ἀκούστηκε λυπημένη, ἀλλὰ καὶ ἐλεγκτικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ:

-« Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; Οἱ δε ἑννέα ποῦ;» Δέν θεραπεύθηκαν καὶ οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννιά ποῦ εἶναι; Δέν θεώρησαν ὑποχρέωσή τους νὰ γυρῶσουν πίσω καὶ νὰ δοξάσουν καὶ αὐτοὶ τὸν Θεό; Μόνο ἓνας θυμήθηκε πού προερχόταν καὶ ἀπὸ ἄλλο ἔθνος;

Ὁ Χριστός ὅμως παιδιὰ θὰ ἀνταμείψει γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη του τὸν Σαμαρείτη!

-«ἀναστάς πορεύου ἢ πίστις σου σέσωκέ σε!» Σήκω καὶ πήγαινε στὸ καλὸ ἢ πίστη σου σέ ἔσωσε!

Ὡ ναὶ παιδιὰ! Τοῦ εἶπε ὁ Χριστός ἡ πίστη σου δέν θεράπευσε μόνο τὸ σῶμα σου! Ἀλλὰ ἔκανες μιὰ καλὴ ἀρχὴ πού θὰ σέ ὀδηγήσει καὶ στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου!

Γ. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Οἱ λεπροὶ, παιδιὰ, εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὸ Χριστό καὶ τὰ θαύματά Του. Πίστευαν ὅτι ὅπως εἶχε θεραπεύσει μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ τόσο πλῆθος ἀσθενῶν, ἔτσι καὶ τώρα, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ δώσει τὴν υγεία καὶ στοὺς ἴδιους. Γι'αὐτὸ καὶ ὅταν ἀντίκρουσαν τὸν Χριστό ἀπὸ μακριὰ ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν. Εἶχαν δυνατὴ πίστη καὶ πίστευαν ὅτι ὁ Χριστός θὰ τοὺς ἐλεήσει. Δέν τοῦ ζήτησαν κάτι συγκεκριμένο, ὅπως τὴ θεραπεία τους, ἀλλὰ ἀνέθεσαν ἐξολοκλήρου τὸν ἑαυτό τους στὸ Θεό καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ δείξει ἔλεος σ' αὐτούς. Ἦδειξαν ἐμπιστοσύνη καὶ ὑπακοὴ στὸ θέλημά Του.

1 Ὅμως τί ἦταν ἡ λέπρα;

Ἦταν μιὰ φοβερὴ ἀσθένεια, ἡ ὁποία ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους πού προσέβαλε, δυστυχισμένους. Μὲ πρηξίματα, πληγές καὶ ἀνυπόφορους πόνους τοὺς ὀδηγοῦσε

στόν θάνατο. Ὅποιος δυστυχησμένος παρουσίαζε τά πρῶτα σημάδια τῆς λέπρας τόν συνελάμβαναν καί τόν ἔστελναν ἐξορία, μακριά ἀπό τήν κοινωνία γιά νά μή μεταδόσει τό μόλυσμα. Πλανιόνταν ἀνεργοί στίς ἐρημιές μακριά ἀπό τήν οἰκογένειά τους, τά παιδιά τους καί τά ἀγαπητά τους πρόσωπα. Γί' αὐτό ἄλλωστε οἱ δέκα λεπροί φώναζαν καί παρακαλοῦσαν τόν Χριστό ἀπό μακριά, γιατί δέν μποροῦσαν νά τόν πλησιάσουν. Ἡ λέπρα ἦταν μιᾶ ἀνίατη ἀρρώστια γιά τούς καιρούς ἐκείνους, πού σήμερα εὐτυχῶς θεραπεύεται.

2 Γιατί παιδιά ὁ Χριστός ἔστειλε τούς 10 λεπρούς στούς ἱερεῖς;

Ὁ Χριστός πού εἶναι ὁ καλύτερος παιδαγωγός τῶν ἀνθρώπων θέλησε νά δοκιμάσει τήν πίστη τῶν δέκα λεπρῶν.

Ἐπίσης γιά νά βεβαιωθοῦν καί οἱ ἱερεῖς, πού κατεῖχαν σημαντική θέση, πῶς θεραπεύθηκαν καί δέν ἀποτελοῦσαν πλέον κίνδυνο γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

3 Γιατί ἐνῶ θεραπεύθηκαν καί οἱ δέκα μόνο ὁ ἓνας γύρισε νά εὐχαριστήσῃ τόν Εὐεργέτη του;

Ὁ πόνος τόσο καιρό εἶχε ἐνώσει τίς ζωές καί τῶν δέκα. Ἡ εὐτυχία τελικά τούς χώρισε. Φαίνεται πῶς ἐνθουσιάστηκαν τόσο ἀπό τή χαρά τῆς θεραπείας τους πού ξέχασαν τόν Εὐεργέτη τους. Μόνο στόν πόνο τους θυμήθηκαν τό Θεό. Τώρα θέλησαν νά μοιραστοῦν τή χαρά τους μέ τίς οἰκογένειες καί τά παιδιά τους. Εἶχαν ξαφνικά νά κάνουν τόσες δουλειές πού ξέχασαν τόν Θεό! Ἡ πίστη καί ἡ ἐμπιστοσύνη πού ἔδειξαν ἀρχικά στό Θεό δέν συνοδεύονταν τελικά ἀπό τήν ἀγάπη.

4 Μήπως τελικά ἐκτός ἀπό τή λέπρα τοῦ σώματος, ὑπάρχει καί ἡ λέπρα τῆς ψυχῆς; Ἄν ναι, ποιᾶ εἶναι;

Ἐπάρχει καί εἶναι ἡ ἀχαριστία!

Δ. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ

Ἀλήθεια, παιδιά, ἔχουμε ἄραγε σκεφτεῖ ποτέ ὅτι καί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, πού ἴσως νά μήν ἔχουμε κάποια σωματική ἀσθένεια, μπορεῖ νά ἔχουμε κολλήσει αὐτή τήν μεταδοτική ἀσθένεια τῆς ψυχῆς πού λέγεται ἀχαριστία; Καί πῶς ὅχι; Ὅταν γιά παράδειγμα περνοῦν οἱ ἐβδομάδες καί δέν δίνουμε οὔτε μία ὥρα τήν Κυριακή γιά τόν ἐκκλησιασμό, ὥστε νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τίς τόσες δωρεές Του;

Ἡ πόσες φορές δέν ἀπευθυνθήκαμε στό Θεό νά μᾶς δώσει ἢ νά μᾶς σώσει ἢ νά μᾶς βοηθήσει σέ κάποια δύσκολη ὥρα; Καί ὅταν ὁ Χριστός ἀπαντᾷ στά αἰτήματά μας, ἀντί νά Τόν εὐχαριστοῦμε καί νά Τόν δοξολογοῦμε, γιά τήν ἐπιτυχία ἢ σωτηρία μας τί κάνουμε; ἀπομακρυνόμαστε καί Τόν ξεχνᾶμε!

Καί τό διαχρονικό παράπονο τοῦ Ἰησοῦ ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει: «Οὐχί οἱ δέκα ἐκαθαρίστησαν; Οἱ δέ ἐννέα πού;»

Δέν μπορεῖ, παιδιά, κανένας μας νά ἀρνηθεῖ τά πλούσια δῶρα πού μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός. Καί πνευματικά καί ὑλικά. Ὑγεία, σωματική δύναμη, ἐργασία, συντήρηση, τροφή, ροῦχα, κατοικία, γονεῖς, ἀδέλφια, πολύτιμους φίλους! Καί αὐτό τό ὀξυγόνο, τόν ἀέρα, τόν ἥλιο, τό φῶς, τόν χρόνο, τή ζωή! Τίς ὁμορφιές τῆς γῆς καί τ' οὐρανοῦ,

Εὐκαιρίες γιά μόρφωση τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς! Τό Σχολεῖο, τό Κατηχητικό, τήν Ἐκκλησία....Τούς πνευματικούς πατέρες, τούς ἱερεῖς, τούς δασκάλους, τούς κατηχητές, τούς γιατρούς....Καί ποιός μπορεῖ νά ἀπαριθμήσει τίς ἄπειρες δωρεές τοῦ Θεοῦ;..... Μποροῦμε ὅμως νά διακρίνουμε τήν εὐγνωμοσύνη ἀπό τήν ἀχαριστία. Ποιός εἶναι ὁ εὐγνώμων καί ποιός ὁ ἀχάριστος ἄνθρωπος.

Πῶς βραβεύει ὁ Κύριος τήν εὐγνωμοσύνη τοῦ Σαμαρείτη;

...«ἀναστάς πορεύου ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!» Μαζί μέ τήν σωματική υἰγεία τοῦ χαρίζει καί τήν ψυχική. Ἡ ἐπιβράβευση γιά τήν εὐγνωμοσύνη πού ἔδειξε ἦταν ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ἐνα δῶρο ἀνώτερο ἀπό τό πρῶτο.

Ἡ ἐκκλησία μας δέεται γιά τήν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Ἐπικαλεῖται τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιά φωτισμό τῶν Χριστιανῶν. Ἡ ἐκκλησία δέν περιφρονεῖ τό σῶμα. Τό ἀναγνωρίζει ὡς Ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί προσπαθεῖ νά μᾶς πει νά τό διατηροῦμε καθαρό καί ἄμωμο. Μᾶς προτρέπει νά φροντίζουμε καί γιά τά δύο, ἀρκεῖ ἡ ψυχή μας νά μήν ὑποδουλώνεται στίς θελήσεις καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ σώματος καί γίνεται δούλη τῆς φθαρτῆς σάρκας. Γιατί τότε ὁ ἄνθρωπος γεμίζει ἀπό πάθη καί ἐπιθυμίες. Τό σῶμα εἶναι ὑλικό, γήινο, ὀρατό, θνητό, φθαρτό. Ἡ ψυχή εἶναι πνεῦμα ἄυλο, νοερό, ἀόρατο, ἀθάνατο, ἄφθαρτο. Ἀπ' ὅλα αὐτά, παιδιά, καταλαβαίνουμε ὅτι κατῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά γνωρίζει τήν ἀξία τῆς ψυχῆς του καί νά ξέρει ποιό εἶναι τό χρέος του ἀπέναντί της. Ἡ πνευματική υἰγεία χαρακτηρίζεται ἀπό τή βίωση ἑνός πνεύματος εὐχαριστίας. Δέν εἶναι τυχαῖο πού τό μυστήριό τῶν μυστηρίων ὀνομάζεται Θεία Εὐχαριστία. Καί δέν εἶναι δυνατόν νά μετέχουμε παιδιά τοῦ Μυστηρίου τίς Κυριακές ἢ τίς ἑορτές, ἐνῶ ἡ ὑπόλοιπη ζωή μας νά χαρακτηρίζεται ἀπό μιὰ μιζέρια, ἀχαριστία καί κατάθλιψη.

Ὅμως παιδιά τόν Θεό πρέπει νά Τόν εὐχαριστοῦμε μόνο γιά τίς εὐεργεσίες πού μᾶς χαρίζει ἢ καί γιά τίς δοκιμασίες καί τά διαφορα προβλήματα πού παρουσιάζονται κατά καιρούς στή ζωή μας;

«Ἐν παντί εὐχαριστεῖτε!» Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ! Ἡ ἀπόλυτη ἐγγύηση καί ἐμπιστοσύνη στό θέλημα Του! Οἱ δοκιμασίες πού στέλνει ὁ Θεός εἶναι τά ὄργανα, τά μέσα καί οἱ τρόποι, μέ τούς ὁποίους ὁ Θεός τούς δικαίους στηρίζει στήν ἀρετή καί τούς ἁμαρτωλούς καλεῖ σέ μετάνοια. Διότι «Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου» ὅταν πάσχουμε, τότε θυμόμαστε τόν Θεό. Ἀλλά, παιδιά, ὅσες δοκιμασίες καί νά περνᾶμε θά ἔχουμε πάντα πολλούς λόγους νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό. (ὅπως ἀναφέραμε καί παραπάνω)

ΣΥΝΘΗΜΑ: Δοξάζω καί εὐχαριστῶ τόν ἄπειρο καί τέλειο Θεό!!!

ΡΗΤΟ: «Ἐν παντί εὐχαριστεῖτε»

Ε. ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ.....

Προσευχή ευγνωμοσύνης

Ιησοῦ, Σὺ πού δημιούργησες τούς Ἀγγέλους, καί εἶσαι Κύριος αὐτῶν τῶν ἁυλων ὄντων, πού σέ δοξολογοῦν ἀσίγητα, Σέ δοξολογῶ, Ιησοῦ, πού καλλώπισες ὅλα τὰ κτίσματα, Σ' εὐχαριστῶ, γιατί μέ τό λογικό πού μοῦ ἔδωσες τὰ βλέπω καί τὰ χαίρομαι.

Ιησοῦ, πού μ' ἔνα Σου νεῦμα ἔφτιαξες τόν οὐρανό, ἐξομολογοῦμαι ὅτι μέ τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου δέν μπορῶ νά σηκῶσω τό βλέμμα νά τόν δῶ.

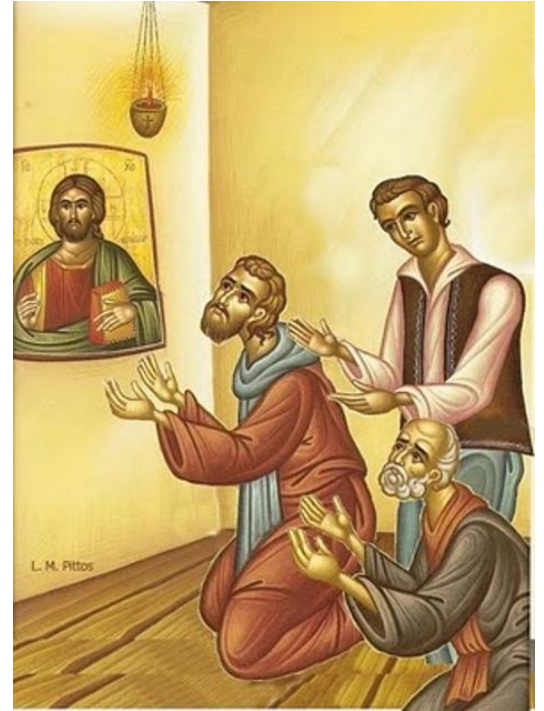
Ιησοῦ, πού κατασκεύασες τόν ἥλιο καί τή σελήνη, φώτισε τήν ψυχή μου.

Ιησοῦ, πού διακόμησες τόν οὐρανό μέ τ' ἄστρα, κόσμησέ με, μέ τὰ χαρίσματά Σου.

Ιησοῦ, πού ζωγράφισες τή γῆ μέ τὰ πολύχρωμα κι εὐωδιαστά λουλούδια, κάνε νά βλαστάνει κι ἡ ψυχή μου ἄνθη τῶν ἀρετῶν.

Ιησοῦ, πού ἔκανες νά βγάζουν τὰ δέντρα διάφορους ὠραίους καρπούς, πλούτισέ με, μέ τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος

(**Τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου**)

ΣΤ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ.....

ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Τῆς χαρᾶς τό μονοπάτι
Τ' οὐρανοῦ τό σκαλοπάτι
Βοήκα τό Χριστό.
Μ' ἔμαθε νά ἀγαπάω
Μ' ἔμαθε νά τραγουδάω
Μ' ἔμαθε νά ζῶ.

Δέν ἀλλάζω, δέν θά κάνω πίσω
Δέν μπορῶ χωρίς Αὐτόν νά ζήσω.
Τά πανιά μου διάπλατα θ' ἀνοίξω
Τόν Χριστό ν' ἀκολουθήσω.

Ἐλυσε τό πρόβλημά μου
Σκούπισε τὰ δάκρυνά μου
Ὁ Ιησοῦς Χριστός.
Ὁδήγησε τὰ βήματά μου
Τοῦ χρωστάω τήν χαρά μου
Μ' ἔφερε στό φῶς.

Δέν ἀλλάζω, δέν θά κάνω πίσω
Δέν μπορῶ χωρίς Αὐτόν νά ζήσω.
Τά πανιά μου διάπλατα θ' ἀνοίξω
Τόν Χριστό ν' ἀκολουθήσω.

ΚΑΛΟΚΑΡΔΕΣ

Ἀνοίξτε ὅλοι τό σεντούκι τῆς καρδιάς
καί ξεχωρίστε ὅλα τ' ἄχρηστα μέ μιᾶς
πέταγμα τό μίσος τό κακό
φύλαγμα ἢ ἀγάπη καί τό φῶς
καί στό Χριστό μας παραδώστε τὰ κλειδιά.

Σάν τό περιστέρι
πού φέρνει τήν εἰρήνη
σάν τό φῶς τοῦ ἡλίου
πού φέρνει ζεστασιά
πάντα γαληνεύει καί ξέρει νά φωτίζει
μιᾶ καλοσυνάτη ὀρθάνοιχτη καρδιά.

Πού ὄλο γελάει καί τραγουδᾷ
πού ἀγαπάει ὅλον τόν κόσμον
καί σκορπάει τή χαρά.
Καί ὅταν στῆς γῆς τήν ἀγκαλιά
θά γίνουν ὅλα μιᾶ γιορτή
θά 'χει νικήσει ἡ ἀρετή.

Ἀνοίξτε ὅλοι τό σεντούκι τῆς καρδιάς
καί ξεχωρίστε ὅλα τ' ἄχρηστα μέ μιᾶς
πέταγμα ἢ ζήλεια, ἢ πονηριά
φύλαγμα ἢ πίστη, ἢ ἀπλοχεριά
καί στό Χριστό μας παραδώστε τὰ κλειδιά.

Ζ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΣ.....

Από τούς δέκα λεπρούς μόνο ό ένας γύρισε νά ευχαριστήσσει τόν Θεό!!!!!!!

ΕΥΛΟΓΕΙ, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καὶ
πάντα τὰ ἐνός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ
2 εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον καὶ μὴ
ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐ-
τοῦ· 3 τὸν ἐνιλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας
σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου·
4 τὸν λυτρούμενον ἐκ θύρας τῆν ζωὴν σου,
τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς·
5 τὸν ἐμπιπλῶντά ἐν ἀταθοῖς τῆν ἐπιθυμίαν
σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς αἰτοῦ ἡ νεότης
σου. 6 ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος καὶ
κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις. 7 ἔπνῳρισε
τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωυσῆ, τοῖς υἱοῖς
Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.

8 οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· 9 οὐκ
εἰς τέλος ὀρπισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μνηεῖ· 10 οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας
ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν,
11 ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς ἡς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος
αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν· 12 καθόσον ἀπέχουσι ἀνατολαὶ
ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν. 13 καθὼς οἰκτεῖρει
πατήρ υἱοῦς, ἠκτεῖρῃσε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν, 14 ὅτι αὐτός
ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.

15 ἀνθρώπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὡσεὶ ἄνθος
τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει· 16 ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ,
καὶ οὐχ ὑψάρξει καὶ οὐκ ἐπιπλώσεται ἔπι τὸν τόπον αὐτοῦ.

17 τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς
φοβουμένους αὐτόν, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν 18 τοῖς φυλάσ-
σουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι
αὐτάς. 19 Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ,
καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει. 20 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες
οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ ἀκοῦσαι
τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ. 21 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις
αὐτοῦ, λειψυρτοὶ αὐτοῦ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ·

22 εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσπο-
τείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.